ETT RESONEMANGSPARTI

Av MARGARET WIDDEMER.

(Forts. fr. föreg. nr.)

Det föreföll henne som om hon knappast hade somnat, då en hård knackning hördes på hennes dörr.

— Ja? sade hon sömnigt och såg mekaniskt på sin väckarklocka, samtidigt med att hon knäppte på det elektriska ljuset. Vad är det?

— Det är jag, Wallis, mr Allans betjänt, madam, sade en nervös röst. Mr Allan är så dålig. Jag har gjort allt det vanliga, men ingenting tycks kunna lugna honom. Han kan inte tåla läkare, och de upprora honom så — förlåt, skulle ni kunna komma, madam? Han säger att vi äro döda allesammans — å v a r så snäll...!

Det var skrämsel i mannens röst.

— Jag kommer, sade Phyllis sömnigt i det hon blixtsnabbt steg upp.

Därpå kastade hon morgonrocken över sig och stack hastigt fötterna i de blå sidentofflorna — ja, hon tog faktiskt på sig sina fina bröllopskläder! Och hur lättskrämd denna Wallis var! Men vad detta beträffade, tycktes då alla i huset vara över sig nervösa. Nå, i fråga om Allan var det, förstås, inte underligt — han längtade naturligtvis efter sin mor, stackars gosse! Medan hon med lätta, snabba steg sprang genom det stora rummet som skilde hennes sovrum från hennes mans, kände hon samma blandning av medlidande och skygghet som hon hade känt för honom förut. Stackars gosse! Stackars tysta, vackra bildstod, som hade förlorat sin enda vän! Hon öppnade dörren och inträdde skyndsamt i hans rum.

Hon tänkte alls icke på sig själv, endast på hur hon skulle kunna hjälpa Allan, men det måste ha varit något hos henne av bilderboksängel för den av plågor ansatta unga mannen, som låg där stramt utsträckt i sin säng i rummets mörkaste vrå. Hennes långa, mattgula hår, som gått upp ur sin vridning, böljade omkring henne, och hennes ansikte hade ännu kvar sömnens rodnad. Det var något hos henne som var alldeles särskilt friskt och lovande, kanske glansen i hennes blåa ögon.

Av Wallis' yttrande hade Phyllis dragit den slutsatsen att Allan yrade, men hon förstod genast att han blott hade svåra plågor och därför kanske talade mera osammanhängande än betjänten med sin tröga uppfattning kunnat följa med. Nu gav han ej intryck av bildstod. Hans kinder brunno av de smärtor som han synbarligen hade, och de ljusbruna, vidöppna, av mörkret vidgade ögonen stirrade rakt fram, medan händerne knöto och öppnade sig och hans huvud rörde sig oroligt från den ena sidan till den andra. Varje nerv och muskel som hon kunde se var spänd.

— De äro alla döda, mumlade han Pappa, mamma och Louise — och jag — bara att jag inte är nog död att begravas. O, gud, jag önskar att jag vore det!

Detta var icke yrsel; det var mera likt hjärtslitande förtvivlan. Phyllis gick närmare och lade en av sina sömnvarma händer på hans kalla, knutna hand.

— O, stackars gosse! sade hon. Vad det gör mig ont — vad det gör mig ont!

Hon slöt sina händer fast över hans båda.

Något av hennes starka, unga livskraft måste ha gått över från henne och hjälpt honom, ty nästan omedelbart slappades spänningen hos honom litet och han såg på henne.

— Ni — ni är inte sjuksköterska, sade han. De gå omkring — som — som — vålnader...

Hon hade ådragit sig hans uppmärksamhet! Detta var, kände hon, en god del. Med ens glömde hon allting om honom, utom att han var en människa, som måste tröstas, och hennes skyddsling. Hon satte sig på sängkanten hos honom, alltjämt med hans händer fast slutna i sina.

— O, nej, då! sade hon i det hon lutade sig närmare honom, varvid det långa, upplösta håret föll fram kring hennes resolut leende, unga ansikte. Kommer ni inte ihåg att ni har sett mig förut? Jag har aldrig varit sjuksköterska.

— Vad — är ni då? frågade han svagt.

— Jag är — jo, barnen kalla mig biblioteksfröken, svarade hon.

Det föll henne in att det skulle våra bättre att tala glatt på måfå än att utsätta sig för faran att tala om hans mor med honom, såsom hon måste, om hon påminde honom om deras giftermål.

— Jag har framlevat mina dagar i en jordvåning, tillade hon, med att göra elaka, små gossar så intresserade för den högre kulturen att de glömma att skjuta med stenar och slå sönder fönster.

En av de saker som hade hjälpt Phyllis att stiga från kontorsassistent till en Barnens rums-bibliotekarie var en mycket vacker och fulltonig röst — en röst som fängslade till och med ett barns uppmärksamhet och höll kvar dess intresse. Den hade nu fått Allan under sitt inflytande; blotta ljudet av den, tycktes det.

— Fortsätt att tala! viskade han.

Phyllis smålog och lydde.

— Men ibland verkar inte den högre kulturen, fortfor hon. I går fick en av mina trollbytingar tag i en bok av Shaw, och en halvtimme därefter kom hans moster intågande till mig och hotade med, jag vet inte allt vad, mot ett bibliotek som "lärde barn att missakta sina lagliga målsmän".

— Nu minns jag, sade Allan. Ni är flickan i den blåa klänningen. Flickan som min mor gifte mig med. Nu minns jag.

— Ja, svarade Phyllis lugnande och litet ursäktande. Jag vet. Men det — det betyder inte det allra minsta, ser ni. Det var bara för att jag skulle kunna se till att ni blev riktigt eftersedd, förstår ni. Jag skall aldrig vara i vägen för er — jag menar, ni behöver aldrig se mig, om det inte är något ni vill att jag skall hjälpa er med.

— Å, jag har ingenting emot det, sade han håglöst, liksom han hade sagt en gång förut... O, detta förfärliga mörker, och min mor död i det någonstans!

— Wallis, ropade Phyllis hastigt, låt oss få ljus!

Betjänten fällde upp de gröna sidenskärmarna från de elektriska lamporna. Allan ryckte till, som om något hade gjort illa honom.

— Jag uthärdar inte skenet, utbrast han.

— Åjo, ett par ögonblick, sade hon i bestämd ton. Det är bättre än det hemska gröna ljuset.

Det var troligen första gången som Allan Harrington hade blivit motsagd sedan sin olyckshändelse. Han sade ingenting mera på en minut, och Phyllis tillsade Wallis att gå och hämta ett ark skärt silkespapper ur hennes kappsäck, där hon kom ihåg att det låg i veeken på något muslinsföremål. Fortfarande efter hennes anvisningar svepte han sedan lamporna i det och knöt om det med en snodd.

— Så där, ja! sade hon triumferande till Allan då Wallis hade slutat. Se, nu är det inte något bländande sken längre; bara ett vackert rosenfärgat skimmer. Bättre än det gröna, såg?

Allan såg åter på henne.

— Ni är — god, sade han. Mamma sade —, att ni skulle bli god mot mig, O, mamma — mamma!

Han försökte förgäves lyfta upp sin ena arm för att täcka sitt förvridna ansikte, men kunde blott vända ansiktet litet åt sidan.

— Ni kan gå, Wallis, sade Phyllis sakta, endast med läpparna. Var i rummet bredvid!

Betjänten smög sig ut och stängde ljudlöst dörren. Phyllis själv steg upp och gick bort till fönstret, där hon sysselsatte sig med att fläta ihop sitt hår. Det var tyst några minuter i rummet.

— Tack, sade Allan matt. Vill ni — vara god och komma tillbaka?

Hon återvände hastigt och satte sig hos honom, så som hon hade gjort förut.

— Har ni något emot — att hålla mina händer igen? frågade han. Jag känner mig på något sätt lugnare när ni gör det; inte — så övergiven.

Det var något rörande barnsligt i hans ton, som hans ansiktes sorgsna, rena linjer icke förberedde på.

Phyllis tog lydigt hans händer i sina varma, starka.

— Har ni ont, Allan? frågade hon. Tycker ni illa om att jag kallar er Allan? Det är lättast så.

Han smålog mot henne svagt. Det föll henne in att kanske det nya hos henne var att hon drog hans tankar litet ifrån hans egna känslor.

— Nej — inte ont. Jag har inte haft ont på mycket länge nu. Bara detta förfärliga mörker, som liksom omsveper min själ, ett mörker som skyr ljuset.

O, tänkte Phyllis inom sig, med en känsla av att stå på fast grund här — o, det är ju nervös depression! Bestämt skulle det vara bra att försöka muntra upp honom litet.

— Jag vet, sade hon högt. Jag har lidit av det själv.

— Ni? frågade han. Ni förefaller så — glad!

— Ja, jag förmodar att jag är glad, svarade Phyllis.

Hon kände sig ännu litet rädd för "stackars Allan", nu, då det icke var något hon kunde göra för honom och de pratade med varandra. Och icke häller hade han svarat på hennes fråga; utan tvivel ville han att hon skulle säga "mr Allan" eller till och med "mr Harrington"!

Han svarade på hennes tanke på det märkvärdiga sätt som sjuklingar ibland göra.

— Ni sade något om vad vi skulle kalla varandra, mumlade han. Naturligtvis skulle det vara dumt att inte begagna förnamnen. Ert är ju Alice, är det inte det?

Phyllis skrattade.

— Å, ännu värre! sade hon. Jag blev uppkallad efter någon i en diktsamling, tror jag — Phyllis Narcissa, heter jag. Men jag försöker alltid dölja Narcissa.

— Phyllis således. Tack, sade han trött... Phyllis, släpp mig inte! Tala till mig!

Hans ögon uttryckte ett outsägligt lidande.

— Vad skall jag tala om? frågade hon lugnande, med hans två kalla, om hennes egna krampaktigt gripande händer i sitt varma grepp. Skall jag tala om en historia? Jag kan en hel massa utantill och jag skall gärna berätta, om du vill. Det hörde till mitt arbete.

— Ja, sade han. Vad som hälst.

Phyllis gjorde det litet bekvämare åt sig på sängen, ty det såg ut som om hon skulle komma att stanna en stund, och började på den historia som hon kunde bäst, emedan barnen tyckte bäst om den, Kiplings Hur elefanten fick sin snabel. "Det var en gång för länge sedan, o, allra käraste..."

Allan lyssnade och, tänkte hon, följde ibland med uppmärksamhet hennes ord. Ja, hon var så gott som säker på att han en eller ett par gånger till och med nästan smålog. Då den första historien var slut övergick hon genast till en ny. Aldrig hade hon ansträngt sig till den grad för att hålla kvar intresset hos någon orolig åhörarkrets bland barnen som hon gjorde nu, där hon satt i det rosenröda lampskenet i sin crepe de chine-morgonrock, med flätorna hängande ned som på en skolflicka över hennes bröst och Allan Harringtons ångestfulla, ljusbruna ögon fästa på henne.

— Du måste vara trött, sade han mera sammanhängande och lugnt då hon hade slutat den andra historien. Kan du inte sätta dig upp här bredvid mig, mot kuddarna? Och du behöver en filt eller något också.

Detta från en sjukling som icke hade haft något annat än sig själv att tänka på under de senaste sju åren! Phyllis' tanke om Allan steg betydligt. Hon hade trott att han skulle vara mycket självisk. Hon gjorde sig ett ryggstöd av kuddar och ordnade det åt sig så bredvid Allan att hon skulle kunna hålla hans händer utan ansträngning, ungefär så som skridskoåkare hålla varandra. Sedan svepte hon in sig på mumiefason i ett duntäcke som låg vid fotändan av sängen och fortsatte med sin tredje historia, en saga. Under det hon talade, började Allans ögon bli mindre uppmärksamma — falla igen. Så kände hon hur hans händer slappades. Med entonig röst fortsatte hon och slöt sina egna ögon — blott för en minut, då sagan var till ända.

VIII.

Jag har försovit mig — inte hört väckarklockan! var Phyllis' första tanke följande morgon då hon vaknade. — Det måste vara...

Var var hon? Hon mindes att hon hade varit så trött, så gränslöst trött, och att hon hade talat om en ändlös saga för någon... Med uppbjudande av hela sin viljekraft höll hon sina sömniga ögon vidöppna och fann att en tyst, men tydligt gående väggklocka hängde inom synhåll. Den visade på halv sju. Alltså hade hon icke sovit över väckarklockans ringning. Men... hon hade icke ställt någon väckarklocka. Och hon hade sovit i sittande ställning, till hälften vilande mot — å, det var ju en axel! Och hon var tätt insvept i ett terrakottafärgat duntäcke.

Med ett ryck satte hon sig upp och vände på sig för att se.

Då mindes hon plötsligt allt från gårdagen — den spännande, händelserika, tröttsamma gårdagen, som på en gång hade innehållit förändring, död och giftermål för henne och som hade slutat med att hon hade krupit upp i "stackars Allan Harringtons" säng och fått honom att sova genom att hålla hans händer och tala om sagor för honom. Hon måste ha somnat efter det hon gjort det och glidit ned mot hans axel. Märkvärdigt att hon inte hade stört honom! Hon kastade ännu en förstulen blick på honom, där han fortfarande låg och sov, lugnt och stilla. Nå, när allt kom omkring var hon ju gift med honom, och det var hennes fulla rättighet att berätta honom till sömns, om hon ville. Hon befriade sig försiktigt från filten och smög sig ut som en skugga.

Hon nästan stupade över den stackars Wallis, som, även han påklädd, sov utanför dörren på schäslongen som utgjorde Allans viloläger om dagen. Han sprang hastigt upp, liksom van vid att vakna plötsligt.

— Stör inte mr Harrington, sade Phyllis så säkert som om hon hade givit betjänter befallningar i negligé i hela sitt liv. — Han tycks sova lugnt.

— Förlåt, mrs Harrington, men inte har ni väl givit honom något sömnmedel? frågade Wallis. Såvitt jag vet, har han inte sovit två timmar i sträck sedan jag kom hit — inte utan medicin.

— Nej, ingenting, svarade Phyllis, leende av tillfredsställelse. Han måste ha sovit nära tre timmar nu! Jag läste honom till sömns eller något i den vägen. Det lugnade hans nerver, tror jag. Skjut vem det vara må som försöker att väcka honom, Wallis.

— Det skall jag, lovade Wallis allvarsamt. Och hur står det till med er själv, mrs. Harrington?

— Jag skall gå och sova litet jag med, sade hon. Ropa mig om det är för något — nyttigt.

Hon menade "nödvändigt", men hon var så långt ifrån utsövd att hon icke visste vad hon sade.

Då hon kom in i sitt rum fann hon att hon icke häller där var ensam; den stora melankoliska varghunden hade hoppat upp och lagt sig i krum i den. Att döma av hans nos, hade han doppat den djupt ned i chokladkoppen som någon hade ställt in åt henne och som hon hade glömt att dricka ur då hon först kommit in för att lägga sig.

— Jo, du tänker bara på dig själv, du! sade Phyllis indignerad.

Men hon var för sömnig att göra mer än maka honom över till sängens innersida.

Alla — sängar här — äro så — f u l l a, klagade hon sömnigt.

Och därmed kröp hon ner i bädden och vaknade ej förrän det var nästan eftermiddag.

De närmast följande dagarna var det alla de sorgliga saker att göra som följde med det nyss timade dödsfallet: att föra mrs Harrington till en lugn viloplats vid sidan om hennes man och att åter bringa reda i det i oordning komna hushållet. Med allt som var att se till dröjde det några dagar innan hon träffade Allan igen för någon längre stund än att hinna säga några glättiga ord till honom då hon gick igenom deras gemensamma vardagsrum.

Han frågade icke efter henne. Hon sörjde samvetsgrant för hans bekvämlighet och försökte se till att hans betjänt Wallis i allt gjorde vad han skulle — en uppgift som dock var nästan hopplös, emedan Wallis kände sina åliggande så mycket bättre än hon gjorde, även med mrs Harringtons detlajerat noggranna anteckningar till sin hjälp. Dessutom utmärkte sig hans uppförande mot hans husbonde för ett så outtröttligt tålamod och en sådan dyrkan, att det kom Phyllis att känna sig ungefär som en brutal inkräktare som tränger sig emellan man och hustru.

Emellertid var Wallis benägen för att gilla sin nya matmor, som icke visade någon opåkallad beskäftighet, tycktes vara godhjärtad och hade förhjälpt hans älskade mr Allan till nära tre timmars oavbruten sömn. Alltsedan dess hade Allan varit litet bättre. Wallis hade sagt Phyllis det. Men hon var böjd för att tro att förbättringen kom sig av chocken vid hans mors död, som hade ryckt upp honom ur hans slapphetstillstånd och kanske till och med givit hans nerver bättre jämvikt. Och hon framhärdade i att de skära silkespapperen skulle sitta kvar på de elektriska lamporna.

Efter ungefär en vecka påminde Phyllis sig plötsligt att hon icke var det minsta självisk ännu. Var var hennes rosengård, för vilken hon hade gift sig med varghunden och Allan och checkboken? Var voro alla de saker som hon hade tänkt skaffa sig? En enda småsak hon hittills köpt stod på utgiftskontot, som hon hade övertagit med allt det övriga, upptagen under: "ett dussin rutiga disktrasor"; och de hade tillkommit endast på mrs Clancys, hushållerskan, enträgna begäran.

— Det är verkligen tid på att jag blir självisk, sade Phyllis till varghunden, som oavbrutet följde henne på hennes ronder genom huset som om hon hade solskensfläckar i sin ficka — härliga fläckar, tillräckligt omfångsrika för en stor varghund. Kanske han var tacksam, emedan hon hade föreskrivit honom långa, dagliga promenader. Han viftade på svansen nu, då hon talade till honom, och gned sig inställsamt mot henne. Han var en riktigt tillgiven hun.

Följaktligen satte Phyllis upp en lista med sin mycket prydliga bibliotekariestil:

Ett halsband av blåa pärlor.

En hel hop tunna och luftiga sommarklänningar av blommigt tyg.

En rosengård.

En banjo med lärobok för övningar på egen hand (och ett för ljud ogenomträngligt rum).

Tusen och en natt, hela samlingen.

Stevensons böcker, alla utom hans romaner.

Massor av Maxfield Parrishs tavlor, fulla med himlar i berlinerblått.

Ett hus att sätta dem i, med stora, öppna spislar.

En damautomobil, som lämpar sig för mig.

En vanlig katt med fromt sinnelag.

En hängmatta.

En solvisare. (Men den följer kanske med trädgården).

Ett klockarmband av guld.

Så många sidenskor i olika färger som jag behöver.

Ett rum stort nog att rymma alla pappas böcker.

Den såg skamligt lång ut, men Phyllis' "frihet att handla efter gottfinnande" skulle räcka till för den, det visste hon. Ehuru rik på råd, hade mrs Harrington givit prov på oinskränkt tillit till henne i sin sista vilja.

Hon kunde skaffa sig alltsammans på en enda dag, det var hon säker på; allt utom huset, rosengården, automobilen och den vanliga katten, som hon kunde skaffa sig i den villastad där hennes hus skulle vara.

Sedan gick hon för att tala med Allan. Hon ville icke besvära honom, men hon tyckte att hon borde dela sina planer med honom, såvitt möjligt var. För övrigt kom hon att tänka på att hon knappt kom ihåg hurudan han var att tala med och verkligen var skyldig sig själv att gå. Alltså burrade hon upp sitt hår, tog på sig den ljusgröna klänningen med det mjuka fallet och stack några gula narcisser i skärpet. Hon hade föresatt sig att undvika allt som var dystert, så fort det var fråga om Allan — och den gröna klänningen var mycket klädsam. Beväpnad med sin lista och en blyertspenna, begav hon sig därefter djärvt till schäslongen, där hennes korsfarare låg i sin vanliga ställning, orörlig och med halvslutna ögon.

— Allan, började hon, i det hon stannade bredvid honom, tror du att du kan stå ut med att jag talar till dig en liten stund?

— Ja — naturligtvis, sade Allan och öppnade ögonen litet mera. Wallis, sätt fram en stol åt — mrs. Harrington.

Han uttalade namnet litet osäkert, och Phyllis undrade om han tyckte illa om att hon bar det. Hon satte sig bredvid honom.

Det var som om en frisk vårfläkt kommit in i rummet med henne.

— Har du något emot att de kalla mig så? frågade hon. Om det är något annat de kunna säga...

— Mamma gav dig namnet, svarade han med ett svagt leende. Det finns ingen anledning varför jag skulle ha något emot det.

— Då är det bra, sade Phyllis glatt.

När allt kom omkring fanns det egentligen ingenting annat att kalla henne, när det talades om henne. Tjänarna sade dock för det mesta "unga frun", som om hennes svärmor ännu levde; det visste hon.

— Jo, jag ville tala med dig om några saker, började hon.

Men i detsamma måste hon hejda sig för att ägna sig åt varghunden, som försökte lägga båda framtassarna på hennes axlar.

— Å, Ivan, ned med dig, pojken! Jag önskar att någon ville ta sig en dag ledigt enkom någon gång för att förklara för dig att du inte är någon knähund! Tycker du bättre om varghundar än något annat slags hundar, Allan?

— Nej, inte särskilt, sade Allan och klappade matt hunden, då djuret lade sitt huvud på ett lämpligt ställe för ändamålet. Mamma köpte honom, sade han, för att han skulle se så pittoresk ut i mitt sjukrum. Hon ville visst att han skulle ligga vid mina fötter eller något. Men han har aldrig tänkt sig saken så — och inte jag häller. Han tycker inte om sjukrum. Och man kan inte klandra honom för det.

Detta var det längsta yttrande som Allan ännu haft och det sade Phyllis flera saker, som hon förut blott hade anat. En var att den nära nog förkronnsligade atmosfären av sorg och saknad i huset hade kommit från mrs Harrington, icke från Allan — att han var yngre och naturligare än hon hade trott och lättare att muntra upp; att hans mors hängivna kärlek stundom hade känts tryckande för honom och att han själv icke var intresserad av några bemödanden att demonstrera sin sjukdom i detalj.

(Forts.)

FRITT TILL
Hämmorrojd lidande

Ge ej upp — förrän ni försökt denna nya hembot, som var och en kan bruka utan obehag och tidsförlust. Tugga helt enkelt en behaglig tablett då och då och bli kvitt hämmorrojder.

Låt mig bevisa det fritt.

Min invärtes metod för behandling och ständig lindring för hämmorrojder är den korrekta. Tusen och åter tusen tacksamhetsbrev intyga detta och jag önskar er försöka denna metod på min bekostnad.

Sak samma om ert fall varat länge eller tillkommit nyligen, om det är kroniskt eller akut, om det är tillfälligt eller beständigt, bör ni sända efter denna fria försöksbehandling.

Sak samma var ni bor, sak samma er ålder eller sysselsättning, om ni besväras av hämmorrojder, skall min metod prompt befria er.

Jag önskar särskilt sända det till dessa till synes hopplösa fall, där alla former av eljor, salvor och andra lokala applikationer felat.

Jag önskar er inse att min metod att behandla hämmorrojder är den mest pålitliga.

Detta liberala anbud om fri behandling är för viktigt att negligera en enda dag. Skriv nu. Sänd inga pängar endast kupongen, med gör det nu, I DAG.

Free Pile Remedy

E. R. Page,
394C Page Bldg., Marshall, Mich.
Var god sänd fritt prov av er metod till:

....
....
....

För svag att arbeta. "För fyra år sedan var mitt hälsotillstånd sådant, att jag knappast kunde uträtta något arbete", skriver herr Karl Klatt i Strassburg, Sask. "Den minsta ansträngning gjorde mig alldeles utmattad. En god vän rekommenderade Dr. Peters Kuriko. Efter att ha använt denna medicin i två veckor kände jag mig bättre och märkte att mitt system höll på att omdanas. Jag är nu sjuttiotre år gammal, men jag känner mig frisk, stark och ung". Dr. Peters Kuriko hjälper till att avlägsna utslitna cellvävnader; den utdriver överflödiga och förskämda ämnen och öppnar livskrafternas kanaler. Den är det yppersta styrkemedel för ung och gammal. Den är ej en apoteksmedicin, utan tillhandahålles av speciella agenter direkt från laboratoriet av Dr. Peter Fahrney & Sons Co., 2501 Washington Blvd., Chicago, Ill.

Levereras tullfritt i Canada.

P. NELSON

DEN GAMLA VÄL BEPRÖVADE SPECERIAFFÄREN
319 Dufferin Ave., Winnipeg, Man.

Nu på lager till moderata priser

LUTFISK, torr, pr. lb.	.40c.
D:o, färdiglutad, pr. lb.	.15c.
FET SILL, i 20 lb. pails	$4.25
FET SILL, i 10 lb. pails	2.25
FISKBULLAR i burkar	.60
FISK PUDDING i burkar	.90
RÖKT LAX, per lb.	.60
NYCKEL OST, per lb.	.60
PRIMOST, per lb.	.30
SPISBRÖD, per paket	.50
BRUNA BÖNOR, per paket	.20

Samt allt som tillhör en välordnad speceriaffär.

P. NELSON, 409 Dufferon Ave., Tel. St.J.319

RES HEM TILL JUL OCH NYÅR

—med—

CANADIAN PACIFIC PALATSÅNGARE

S.S. MONTCALM	Dec. 22
S.S. MINNEDOSA	Dec. 27
S.S. VICTORIAN	Jan. 5
S.S. METAGAMA	Jan. 13
S.S. MONTROSE	Jan. 19

Genom att resa med någon av ovanstående båtar, anländer ni hem till jul och nyår.

Passagerare till Sverige, Norge och Danmark expedireas snabbt, utan dröjsmål eller kostnad. Hänvänd er till någon järnvägsagent, eller

W. C. CASEY
General Agent, Canadian Pacific Steamships,
364 Main Street, Winnipeg, Man.
— eller —
P. M. DAHL STEAMSHIP AGENCY
325 Logan Ave., Winnipeg, Man.

SVENSKA APOTEKET

tillhandahåller alla i Canada brukliga mediciner. Stort urval av svenska mediciner på lager. Vi expediera alla orders även post orders per omgående och vårt motto är att vinna en kundkrets, som är i alla hänseenden till fullo belåten, detta genom prompt bemötande och billiga priser.

W. A. CARLEY. K. G. K. NYMAN.
168 Algoma St., Hörnet av Bay.
PORT ARTHUR, ONT.

DR. B. GERZABEK

Medlem av "The Royal College of Surgeons", England; licentiat av "The Royal College of Physicians", London, England; f. d. assisterande läkare och kirurg i Wien, Prag, Berlin, Gracon och andra hospital.

X-Ray (Röntgenstrålar), modärna operations- och sjukrum, eget laboratorium och apotek.

Natt- och dagbud besvaras skyndsamt.

Kontorstimmar: 9—12, 2—6, 7—9; Söndagar: 9—12, 2—6
415-17 Pritchard Ave. Winnipeg. DR B. GERZABEK. Tel. St.J. 474 Winnipeg.

JULNUMMER
IDOG IDOG

Idogs julnummer utkommer omkring den 15 december, 32-sidigt.

Kommer att förutom nykterhetsartiklar innehålla

Trevliga berättelser, anekdoter, samt goda poem m. m.

Allt från de bästa pennor, som vi kunnat få.

Loger, såväl som enskilda, ombedes att genast insända sina rekvisitioner till

O. L. HOLMGREN,
418 Sinclair St., Winnipeg, Man.

Pris, 25 cents

Redaktionen.

FÅR DEN SVENSKA JÄRNMALMEN EN RIVAL?

Nyöppnad järnvägstunnel ökar Italiens järnproduktion.

I samband med en översikt över Italiens mineraltillgångar har tidskriften European Commercial framhållit, att Italiens produktion av järnmalm troligen kommer att avsevärt ökas genom fullbordandet av den tunnel, som sammanbinder järngruvorna vid Cogne i Piemont med Ansaldo-bolagets masugnar i Aosta.

Cognegruvorna äro kända sedan mycket länge tillbaka och innehålla stora mängder av magnitmalm, som säges i kvalitet vara jämförbar med svensk järnmalm och innehålla från 52 till 53 procent järn. Att gruvorna **förut icke blivit rationellt exploterade** beror på deras belägenhet, 2,500 meter över havsytan. Den nya tunneln som helt nyligen öppnats, är 7 km. lång och går igenom det berg, som är känt som Colle del Drino. Genom tunneln kan malmen föras i vagnar till en över Aosta belägen plats, från vilken den sedan genom en särskild bana föres direkt till masugnarna.

Gynna Svenska Canada-Tidningens Annonsörer!

KING GEORGE HOTEL

KING & ALEXANDER

Rum per dag eller vecka.

BÄSTA BETJÄNING
ALLT MODERNT

Pris: $1.00 och $1.50 per dag.

DET ENDA SKANDINAVISKA HOTELL I WINNIPEG

MÄN ÖNSKAS

Tjäna $25 till $50 i veckan

Lär barberaryrket på kort tid under vårt nya system. Vi betala er under det ni lär. Förfråga idag.

International Barber College
213 Alexander Ave., Winnipeg.
Skolan av erkänd överlägsenhet.

PRENUMERERA PÅ SVENSKA CANADA-TIDNINGEN.